

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sortes, Qvibvs, Ne Temere Cadant, Temperandis; Vel, Si
Temere Dvcvntvr, Castigandis, Divini Ivdicii Æqvitas
Semper Adest**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 13. Deum, in pœnam superstitionis, subinde permittere, vt superstitiosis
fiat, sicut crediderunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52306)

si peritia illorum volunt tribuere, dicant artificiosè diuinare etiã mortuas membranas scriptas quaslibet, de quibus plerumque, pro voluntate, fors exit. Quod si non arte de codicibus exit saepe versus futura pronuncians, quid mirum, si etiam ex animo loquentis, non arte, sed fors erit aliqua predictio futurorum? Ratum est, apud Theologos, futura contingentia dæmones, non nisi ex incertis coniecturis, aut aliquando è certa Dei reuelatione nosse. Coniectando saepe hallucinantur. Cum reuelata propalant, tamen hominibus non constat, an ex Deo habeant. Cum ergo ex ipsis dæmonibus futurorum iudicia certa non hauriantur, quæ esset in *Sortibus* dæmonum certitudo? Inde nec propriè *Sortes*, sed, cum addito, *Sortes diabolica* sunt appellandæ. Qua ipsa de causa vera & absolutè fors D. Augustino, non aliquid mali est, sed res est, in dubitatione humana, diuinam indicans voluntatem.

§. XIII.

Deum, in poenam superstitionis, subinde permittere, ut superstitiosus fiat, sicut crediderunt.

Denique, si quando eueniunt, quæ ex illicitis *Sortibus* homines se vel occulta, vel abien-

Bucca-
nan. lib.
4. fol. 35.

absentia, vel futura venatos arbitrantur; non rarò eueniunt, in pœnam, vt hominibus stultis, fiat, sicut crediderunt. Quidam varijs chartis varia genera mortis inscripsit, vt sciret, qua ipse esset interiturus, in lecto, an campo; fune, an ense? Extraxit semper funem. Ergo infamiã patibuli, quod sibi imminere dicebat, horrens, se ipsum domi suspendit, ne id carnifex foris facere cogeretur. Chronica Scotorum de Nathaloco rege XXX. memorant, illum ipsum, à quo rex cæsus, ad diuinos missum, vt de victoria, de vita Regis, ac regno eius percontaretur: responsum à quadam annu accepisse: Regem non diu victurum: nec periculum ei ab hoste, sed à familiaribus instare. Cum ille vrgeret, A quo? anum, A te, subiēcisse. Ille mulierem execratus, cum domum rediret, subiit animum illa cogitatio: nec responsum calari posse, nec edere tutum esse: ne se apud Regem hominem prauum, & suo timori indulgentem, suspectum redderet. Itaq; tutius esse, tyrannū, cum multorum gratia, interficere, quàm cum grauissimo capitis proprii, discrimine incolumem seruare. Statim, ubi domum redijt, impetrato, ad responsa diuinorum expromenda secreto; cæso Rege, duodecimum imperij annum ingresso, patriam seruitio

uitio, & se periculo exemit. Nonne his talibus *Sors* exitiosa fuit? Tuo, ô Deus, iudicio fuit, qui odisti *observantes vanitates superuacue*. Ego autem in Domino speravi: exultabo & letabor in misericordia tua. Plura de omine sacro & licito, ac profano & illicito & superstitioso reperiet lector apud Pererium.

Pfal. 30.

7.

Perer. in
c. 24. Ge-
nes. vers.

13.

CAPVT. IV.

An Deus aliquorum innocentiam, vel iustitiam declaret, qui aduersarios suos, ad vallem Iosaphat citant, aut qui ad diuinum iudicium pronocant?

§. I.

Ad iudicium Dei pronocantium diuersæ Sortes.

Pertinent ad *Politicas sortes* etiã *exploratorie probationes*, quibus fortuito euentui veritas culpæ vel innocentia permittitur decidenda; & sæpe, non sine euidenti miraculo, deceditur. Inter has iudiciarias disquisitiones, est etiam illa vna, qua se se homines, mutuò, in *vallem Iosaphat*, & ad diuinum tribunal solent citare. In qua citatione vel damnandâ, vel imitandâ, homines possunt committere *remeri*.